

Een Indruk van het Oberammergauer Passionsspiel.

JEZUS' GANG NAAR JERUZALEM.

zijn ze onvergelykelyk. Romantiek... de prentbriefkaarten wezen het immers uit. Maria draagt haar lange haren over de schouders gespreid en haar jong gezicht heeft noch de koele kuischheid der primitieven noch het menschelyk smartelyke, het verweend gelaat, waardoor de glimlach der opperste verrukking henenbeeft van Liberale da Verona's Moeder-Gods. Wij moeten ook niet denken, geen moment, aan Gerard David (Maria het lichaam van Jezus kussend) noch aan „de Afneming van het Kruis”, te Antwerpen. De Oberammergauer Christus is niet de uitgemergelde figuur, bleek als elpenbeen met de klonterige haartrossen langs het vertrokken gezicht, uwer verbeelding, en de engelen zijn engelen met vleugelen. Maar in deze opvatting — en ik betwijfel of een primitiever beeld gelijk wij het ons liever wenschen, in deze ruimte, bij den grootschen opzet die sommige tooneelen vereischen en in verband met de lengte der vertooning, die trots alle tekortkomingen boeit en blijft boeien, van juister inzicht getuigen zou — in deze opvatting was door rust, soberheid en goeden smaak een geheel verkregen, dat nergens kwetste, en een stempel van opmerkelijke voornaamheid droeg.

Dezelfde distinctie welke ons trof in de koppen der medespelenden, toen wij hen „in civiel” zagen in de kerk, kenmerkte de voorstelling.

Het is een wanbegrip, dat de Passiespelen zouden zijn een boerenvertooning waarbij

de executanten, par droit de naissance als kunstenaars uit de wieg stappen. Met boeren, gelijk wij ons die, op het woord, voorstellen, hebben de Oberammergauers niets gemeen, evenmin spreekt uit hen de burgerlykheid van gegoede burgers, en de allure van den kunstenaarsstand maakten zij zich tot heden nog niet eigen. Het is een speciaal soort menschen, dat de voordeelen geniet van een zekere cultuur en daarvan ook uiterlyk het

merk draagt. En het was de beschavingsgeschiedenis van het dorp, die de voorstelling tot iets bijzonders maakte. Overigens hebben zij, de een met meer de ander met minder gaven, te werken als ieder ander kunstenaar — en mogelijk nog wat harder, want de Oberammergauer is trotsch en de wetten zijn er streng — om, een elk persoonlyk, niets te verstoren in het geheel en, gezamenlyk de voorstelling op peil te brengen. Daaraan, vertelde mij Maria Magdalena, gaan maanden van stemoefening, lessen in gebarenspeel enz. vooraf. In de jaren tusschen het eene Passiespeel en het andere, oefenen zij zich door onder elkander kleinere spelen, kerkelyke of historische, op te voeren. De hoofdpersonen bezoeken de Musea en waar zij van een goede tooneelvoorstelling kunnen afzien wat zij meenen dat hun tot steun kan zijn, vermijden zij ook den schouwburg niet. Anton Lang zat al als kleine jongen, zoo dikwijls hij er kans voor kreeg, op het schellinkje in München en ging later eenigen tijd voor het tooneel naar Londen. Zij spreken, zonder aanmatiging, gaarne over literatuur en schilderijen en vertellen u met grooten eenvoud van hun studies.

Waar er dus bij deze Oberammergauer beroepsspelers of liefhebbers, al naar gij hen noemen wilt, behalve meer natuurlyke beschaving, mogelijk ook een grooter ontvankelykheid voor dit soort kunst bestaat dan